

Botezul în Duhul Sfânt

1. Ce este botezul în Duhul Sfânt?

Botezul în Duhul Sfânt nu conferă plenitudinea Duhului, dezvoltarea deplină a darurilor sale în suflet. De fapt, o asemenea culme nu este atinsă, într-o manieră relativ perfectă, decât în practica eroică a virtuților, adică la culmea sfințeniei. Se întâmplă frecvent ca darul limbilor să confirme această nouă efuziune a Duhului Sfânt, dar această carismă nu este un semn de sfințenie, căci ea este compatibilă cu o imaturitate spirituală.

Botezul în Duhul Sfânt este indiciul că a fost depășit un prag, că a căzut un obstacol și că a fost realizată o trecere spre un orizont mai vast. Această poartă deschisă spre o nouă viață nu antrenează imediat sfințenia și rămâne posibilitatea de a-i fi infidel lui Dumnezeu. Această experiență presupune deci un proces de maturizare spirituală. Nu există sfințenie instantanee și, chiar cu harurile primite, persoana rămâne supusă legilor și pericolelor inerente luptelor spirituale.

Efuziunea Duhului Sfânt nu produce sfințenia, dar ea favorizează exersarea și dezvoltarea virtuților. Pentru acela care este fidel, ea favorizează drumul spre perfecțiunea creștină, care este atins mai mult sau mai puțin rapid, în funcție de docilitatea cu care participă la inspirațiile Duhului Sfânt. Ea nu ferește neapărat de păcat, nici de trufie, de aceea sunt necesare vigilența și asceza prudentă.

Efuziunea Duhului Sfânt nu este nici un semn de maturitate spirituală și sfințenie, dar ea dezvoltă o relație specială cu Duhul Sfânt, care permite creșterea mai ușoară și mai rapidă în perfecțiune. Ar fi deci nerealist să pretindem sfințenia, ca semn de autenticitate în Reînnoirea Carismatică. Ar fi de asemenea nedrept să negăm harurile primite, din cauza anumitor greșeli care pot subzista încă.

Deci nu trebuie să uităm că, și după botezul în Duhul Sfânt, progresul spiritual presupune angajarea pe calea unei asceze generoase și perseverente, sub impulsul iubirii. În consecință, pentru a produce efecte durabile și pentru a-și conforma viața exigențelor Evangheliei, cel care a primit botezul în Duhul Sfânt trebuie să se angajeze în lupta spirituală, după regulile prudenței supranaturale și după inspirațiile Duhului Sfânt. Altfel, efuziunea Duhului rămâne fără urmare: ceea ce se întâmplă frecvent. Toți cei care doresc o viață creștină serioasă trebuie să fie deciși dinainte să plătească prețul!...

2. Efectele botezului în Duhul Sfânt

Această reînnoire a vieții spirituale este însoțită de un sentiment de pace și bucurie, de o intensitate necunoscută până aici. Este o revitalizare a harurilor sacramentale conferite deja prin Botez și Mir sau prin alte sacramente ca cel al Penitenței, Euharistia, Căsătoria, Preoția. Această degajare de daruri ale Duhului Sfânt favorizează deplina înflorire a propriei vocații pentru fiecare persoană: sacerdotală, religioasă (consacrată) sau laică. Botezul în Duhul Sfânt marchează punctul de plecare al unei intensificări a vieții creștine. El inaugurează o creștere spirituală progresivă, deoarece intră în joc o nouă sursă de energie divină.

Duhul Sfânt operează o eliberare interioară pentru a ne conduce să trăim ca și Isus. În măsura în care suntem fideli acțiunii sale, El ne arată ce trebuie schimbat în atitudini și comportamente. El mai acordă uneori și o putere miraculoasă pentru a combate anumite vicii sau obiceiuri dintre cele mai înrădăcinate, cum ar fi necurăția, alcoolismul, obiceiul drogurilor sau al țigărilor. Chiar pot avea loc vindecări fizice sau deblocaje psihologice, cum ar fi scrupulul, anxietatea, angoasa, diferitele

complexe. Este ca o restructurare a personalității, accesul la o mai mare maturitate; diversele tendințe se ordonează puțin câte puțin în jurul iubirii lui Dumnezeu, care a fost atinsă și trezită. Fără îndoială, blocajele psihologice nu comportă culpabilitate morală, dar ele împiedică slujirea lui Dumnezeu într-o libertate completă și bucurasă a spiritului.

Botezul în Duhul Sfânt este ca o mică sărbătoare individuală a Rusaliilor, care permite inspirațiilor și roadelor Duhului Sfânt să joace un rol mai evident în viața unui creștin. Poate fi considerat ca o introducere la ceea ce noi numim „viață în Duh” (*Rom 8, 5*).

Acest „botez” suscită o nouă atracție pentru rugăciune, mai ales pentru laudă și pentru acțiunea harului. Rugăciunea devine ușoară și veselă, încetează a mai fi o povară. Totuși, această stare sufletească nu durează la nesfârșit; de fapt, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ne așteptăm la traversarea etapelor normale ale purificărilor pasive, care duc la sfințenie. Cu toate acestea, atâta timp cât durează aceste consolări divine, ele arată cât de bun este Dumnezeu cu cei care îl iubesc și cât de adevărate sunt cuvintele lui Cristos: „Veniți la mine voi toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi da alinare.” (*Mt 11, 28*) Persoana care primește botezul în Duhul Sfânt este de obicei invadată de o mare pace și bucurie, dar nu rareori aceasta are loc progresiv.

Nu este vorba, evident, de o sfințenie „instantanee”, după cum se pare că unii cred uneori. De fapt nimeni nu devine sfânt într-o zi. Totuși virtuțile creștine înfloresc treptat și ele pun în evidență roadele Duhului Sfânt, care sunt: „iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, serviabilitatea, bunătatea, încrederea în alții, delicatețea, înfrânarea poftelor” (*Gal 5, 22-23*). Această listă nu menționează decât efectele cele mai evidente ale lucrării libere a Duhului Sfânt într-un suflet; ea scoate în evidență virtuțile cele mai frapante care cresc într-o persoană care se angajează în viața Duhului. Atracția pentru rugăciune, pentru Sfânta Scriptură, pentru sacramente este de asemenea un rod al Duhului Sfânt.

Unul dintre cele mai importante efecte ale botezului în Duhul Sfânt este o anumită „întâlnire” interioară cu Dumnezeu, care nu mai este perceput ca o ființă vagă și distantă, ci reală și apropiată. În mod normal, când iubirea este puternică, ea nu este mărginită la un act pur de voință, ci suscită și armonii în emotivitate. Cu excepția nopților pasive ale simțurilor și ale spiritului, iubirea lui Dumnezeu poate fi călduroasă.

În locul îndoielilor care asaltează atâția credincioși, cei care au primit botezul în Duhul Sfânt sunt profund impresionați și copleșiți în mod agreabil de realitatea lui Dumnezeu, care se manifestă cu o asemenea putere. Mai târziu pot surveni îndoieli și chiar survin în mod obișnuit, în legătură cu autenticitatea experienței în Duhul Sfânt. Cu toate acestea, această experiență lasă o profundă convingere a existenței lui Dumnezeu, chiar și dacă aceste îndoieli legate de experiența în sine persistă.

Botezul în Duhul Sfânt nu este în sine sfârșitul, ci începutul unei noi vieți în Duh. Va trebui să se înaniteze, dar progresul nu va fi automat; va trebui bunăvoință și harul lui Dumnezeu. Acest „botez” nu comportă numai haruri de ordin experimental, căci aceste haruri nu sunt decât repercusiuni ale harurilor de lumină, iubire, putere, căință, eliberare etc. asupra emotivității. Dealtfel, aceste daruri de ordin sensibil suportă mai târziu o eclipsă salvatoare, prin purificările interioare. Aspectul emotiv este deci mai puțin important decât aspectul operațional, adică împlinirea voinței lui Dumnezeu.

Botezul în Duhul Sfânt este ca un ajutor, un stimulent și o încurajare în viața spirituală, în timp ce nopțile purificatoare sunt însoțirea normală a creșterii în viața în Duh. Prin purificările pasive ale simțurilor și ale spiritului, Duhul Sfânt însuși își pune mâna la lucru, pentru a purifica sufletele până la cele mai mici rădăcini ale tendințelor rele și pentru a le face să urce treptat spre culmile sfințeniei.

Duhul Sfânt dispune sufletul la unirea cu Dumnezeu și la transformările în Dumnezeu prin Iubire. Datorită luminii și căldurii focului divin, sufletul vede și simte în el slăbiciunile și mizeriile înrădăcinate, care erau ascunse în el și de care nu avea uneori știință. Este imposibil pentru psihologie să realizeze această eliberare spirituală a omului, pentru că psihologia lucrează pe plan natural, pe când eliberarea spirituală este de ordin supranatural. Este mai ales harul cel care este necesar și de asemenea acțiunea purificatoare a Duhului Sfânt, care este un „psihanalist” fără egal.

Necesitatea sprijinului specific supranatural este fondată pe faptul că obstacolele de depășit, adică urmările păcatului originar și restul păcatelor personale, sunt de ordin supranatural. Nici o specie de tratament psihanalitic nu poate ridica această veche plămădeală. Când este vorba de realizarea sfințeniei, obstacolul propriu-zis este spiritual și nu psihologic. Progresul psihologiei moderne ar putea ajuta uneori pregătirea eliberării spirituale a persoanei, dar nu o vor procura niciodată. Sfințenia nu este un rod al acestei lumi și numai harul lui Cristos și acțiunea Duhului Sfânt pot să ne elibereze spiritual.

Purificările Duhului Sfânt, secondate de fidelitatea sufletului, conduc la maturitatea spirituală. Deci omul sfințit din parte în parte, transformat în imaginea lui Cristos, va putea răspândi vorbe împăciuitoare, vorbe de dragoste. Fiecare din vorbele lui va fi marcat de înțelepciune, iar gândurile mântuitoare ale Domnului vor fi arătate.

Dumnezeu îi comunică puțin din cunoașterea Sa, din care va putea mărturisi altora. Cuvintele lui sunt vorbe impregnate de putere și propice pentru a procura libertatea spirituală. Când el consolează sau îndeamnă, vorbele lui debordează de forță. Din cauza unirii sale intime cu Cristos, el realizează opere reflectând splendoarea și maiestatea puternică a Domnului. Când el transmite adevărul, acesta aduce adeseori securitate interioară și pace, conform spuselor Domnului Nostru: „Adevărul vă va face liberi” (*In* 8, 32). După purificarea sa, omul manifestă roadele Duhului (*Gal* 5, 22).

Pr Ovila Mélançon C.S.C.
STELLA MARIS nr. 403 / 25
traducere după textul original în limba franceză